

8.10.2023 - Zaměření na společný cíl.

Čtení: Filipským 2, 1-16; Jan 5,30

Písně: Ježíši krásný – 256, NŠ, Dobře staví – 698, Můj Ježíš mé jest – 710,
Radujte se bratří - 693

Dopis Filipským překypuje radostí. Paradoxem je, že to bylo napsáno apoštolem Pavlem přímo z vězení. Je také pravdou, že radost může být ohrožena, zkalena, a dokonce i zničena, může být nahrazena smutkem. Pokud jde o církve na Filippi, byl apoštol zarmoucen dvěma skutečnostmi:

1. Výskyt falešných učitelů zvenčí:

"Dejte si pozor na ty psy, dejte si pozor na ty špatné dělníky, dejte si pozor na tu ‚rozřízku!‘" (Flp 3,2).

2. Neshody mezi členy sboru, tj. vnitro církevní neshody – konflikt:

"Euodii domlouvám i Syntyché domlouvám, aby byly zajedno v Pánu. " (Fil 4,2).

Apoštol tato nebezpečí nepřehlížel. Nejenže identifikoval znepokojivé jevy, ale zabýval se jimi. Tváří v tvář problému se lze vypořádat třemi způsoby: buď je ignorovat, nebo je ještě prohloubit nebo je řešit. Apoštol zvolil tuto třetí možnost.

Jednota církve není výhodná pro ďábla, Božího nepřítele. Byl to on, kdo způsobil, že se do církve vplížilo falešné učení, zvenčí, a zevnitř způsobil, že mezi aktivními členy není jednota. Udělá vše pro to, aby zničil Boží dílo. Tento druh strategie opakuje stále dokola.

Apoštol nemohl zůstat lhostejný. Nebyl schopen problém osobně vyřešit, a tak se jím zabýval prostřednictvím dopisu. Proto obrátil svou pozornost na Pána Ježíše Krista. Je to ON, který Filipské pozvedl k životu s Bohem. ON je také základem jednoty:

"Je-li možno povzbudit v Kristu, je-li možno posílit láskou, je-li jaké společenství Ducha, je-li jaký soucit a slitování: dovršte mou radost a buďte stejné myslí, mějte stejnou lásku, buďte jedné duše, jednoho smýšlení, v ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý ať má na myslí to, co slouží druhým, nejen jemu. " (Fil 2,1-4).

Když apoštol používá slovo "jestli", není doprovázeno žádným pochybností o úloze Pána Ježíše. Spíše to dává najevo, že pokud Pán Ježíš vládne, je to ON sám. Jestliže kraluje On, pak máme společný cíl. Nastává otázka: jak tento cíl uskutečňujeme? Kdo je naším společným cílem? Pokud Pán Ježíš, pak obdarováváme jeden druhého:

- Povzbuzením;
- Útěchou z lásky;
- Společenstvím Ducha;
- Srdečností;
- Milosrdenstvím.

Tyto vlastnosti definují církev Páně. Tím se církev liší od světa. Církev je území Pána Boha, kde přijímáme a zvěstujeme povzbuzení; vždy vychází a opírá se o Boží slovo.

Církev je přístavem lásky –ve společenství Božích dětí přijímáme a předáváme lásku. Milovat znamená sloužit po způsobu Pána Ježíše, který se nestaral o své vlastní blaho ani o vlastní kariéru, ale o to, aby nás zachránil před hrozícím Božím hněvem. Církev (sbor) není organizace, která usiluje o nějakou neurčitou cíle nebo vyhovění. Je to živý organismus, "**společenství Ducha**". Sbor je příležitostí k tomu, abychom si navzájem projevovali srdečnost jinými slovy, ukázat své srdce. Církev není místem pro logistické otázky, patřit do rodiny je výsada, výsada, kterou nám dal Bůh, díky níž můžeme nejen slyšet o milosrdenství, ale také přijímat milosrdenství od Boha a prokazovat je svému okolí.

Jestliže nás Pán Ježíš zachránil, pak se stal naším Pánem! On není jen Ježíš, on je Pán Ježíš! Pokud není naším Pánem, pak možná ještě není naším Spasitelem? Uznání Pána Ježíše za Pána našeho života z nás činí jeho následovníky. On je naším vzorem. Co se od něj učíme?

Priority Pána Ježíše

"Necht' je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši: Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, " (Fil 2,5-6).

Priorita je přednost, která je někomu nebo něčemu dána; je to záležitost zvláštní důležitosti, je to záležitost, která musí být vyřízena jako první. Priority nás učí rozlišovat mezitím, co je naléhavé, a tím, co je nezbytné. Jde o to, abychom zvažili nejdůležitější věc a která je vlastně ta nejdůležitější věc. Důvod proč Pán Ježíš přišel na svět, byla naše situace: Úplná zkaženost naší přirozenosti. Nemyslel na sebe, ale na nás.

Člověk, který nenapodobuje Pána Ježíše, musí být velminešťastný. Někdo napsal recept na to, jak být nešťastný:

"Myslete jen na sebe. Mluvte o sobě a svých úspěších často, jak je to jen možné. Používejte co nejčastěji zájmeno 'já'. Co nejčastěji. Dokazujte svou prestiž a důležitost v očích ostatních. Chtivě naslouchejte tomu, co o vás říkají ostatní, jaké dobré věci. Očekávejte, že si vás ostatní budou považovat. Buďte podezíraví. Buďte žárliví a závistiví. Buďte citliví na urážky. Nikdy neodpouštějte kritiku. Nedůvěřujte nikomu jinému než sobě. Očekávejte, že si vás někdo všimne a bude vás obklopot, respektem. Ptejte se, zda jsou vám lidé skutečně vděční, jak si zasloužíte. Urážejte se, když vám lidé neprojevují vděčnost za to, co pro ně děláte. Nikdy nezapomínejte na to, jak tvrdě pracujete pro druhé. Vyhýbejte se úkolům, pokud můžete. Dělejte pro ostatní co nejméně jak jen půjde."

Služba Pánu Ježíši

"Nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka" (Fil 2,7).

"Zřekl se sám sebe!" V nebi byl Pán Ježíš věčným Slovem; na zemi se musel naučit mluvit. V nebi netrpěl, na zemi potřeboval odpočinek. V nebi věděl všechno, na zemi se musel naučit číst a psát. V nebi byl sám Bohem, na zemi byl závislý na jídle a pití. V nebi mohl jako všemocný Bůh dělat všechno, na zemi říkal: "Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co činí Otec, stejně činí i jeho Syn. Vždyť Otec miluje Syna a ukazuje mu všechno, co sám činí" (Jan 5,19a). Pán Ježíš se "**odstavil**" svých vlastností. Myslel na druhé, a ne na sebe. (Tato představa dala vzniknout tzv. určení nauky o "kenoze" (z řeckého "kenoo"), což znamená "zřeknutí se sebe sama". To neznamenal, že by Pán Ježíš přestal být Bohem, ale odstranil ze sebe něco z božské podstaty, výsad, jako je "nebeská sláva" (J 17,5; 2Korintským 8,9) nebo jeho nezávislost (Jan 5,30).

Pán Ježíš "**přijal podobu služebníka**". Nepředstíral, že je služebníkem. On nebyl hercem, který by hrál roli služebníka, ale byl skutečným služebníkem. Apoštol Pavel k tomu použil specifické řecké slovo "doulos", které znamená "otrok". Řecké slovo "doulos", které znamená "otrok". Ve světě ovládaném Římany se s otrokem zacházelo jednoduše jako nástrojem se dvěma nohama. Byl jen kusem vybavení pro pána, který vykonával jeho rozmary.

Pán Ježíš se sám rozhodl být "otrokem" vůči lidem, které stvořil. Uvědomoval si potřeby druhých: "Vždyť Syn člověka nepřišel, aby si nechal sloužit, nýbrž aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé" (Mt 10,45); "Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo." (Lk 19,10). Někdo řekl: "Všichni, kdo jsou naživu, jsou naživu: "Každý z nás je rád nazýván služebníkem, dokud se k nám někdo skutečně nechová jako ke služebníkovi! Nikdo od přírody nechce rád sloužit druhým; raději se necháváme obsluhovat".

Oběť Pána Ježíše

"A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži." (Fil 2,7c-8).

Ukřižování bylo tak odporné, že žádný Říman nemohl být ukřižován. Pro Žida to byl ten nejhorší druh smrti, protože znamenala také prokletí.

Clive Staples Lewis napsal:

"U tvých nohou leží pes. Představte si na okamžik, že tento je váš pes – a každý jiný pes – je v hluboké mizérii. Někteří z nás mají psy velmi rádi. Kdyby se topomohlo všem psům, aby se stali podobnými lidem, pomohlo by vám to? Byli byste ochotni stát se psem? vzdali byste se svých lidské povahy, opustili byste své blízké, svou práci, své koníčky, svou literaturu, své umění, literaturu a hudbu, a změnili byste svůj intimní vztah s milovanou osobou a místo toho, abyste se dívali na její tvář, zůstalo by jen vrtění ocasem, bez možnosti s ní vyměnit úsměv nebo konverzaci?"

To, co byste nebyli schopni udělat pro psa, chtěl Bůh udělat pro každého z nás!

Když Pán Ježíš zemřel, zemřel tím nejhorším možným způsobem. Zasloužil si přijmout to nejlepší, a přijal ten nejhorší druh smrti! Smrt Pána Ježíše na kříži nebyla žádná náhoda. Nebyla to příkladná mučednická smrt, byla to výjimečná oběť, byla platbou za náš hřích! Bůh **Ho za nás učinil hříšným!**"

Warren Wiersbe napsal: „*Pud sebezáchovy je prvním zákonem životafyzického, ale sebeobětování je prvním principem životaduchovního*“.

Někteří křesťané hledají levný kříž, snadnější život. To však není to, co hledal Pán Ježíš a co bychom měli hledat my! Vskutku, kříž si můžeme koupit v obchodě levně, ale Kristův kříž levně nosit nemůžeme!

Vyvýšení Pána Ježíše

"Proto Ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce každý jazyk, aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán. " (Fil 2,9-11).

Oslavování a vyvyšování Boha Otce by mělo být cílem každého křesťana. Ve Starém zákoně hebrejské slovo "**sláva**" znamená "**břemeno, tíha toho, co je důležité a vyvýšené**".

V Novém zákoně se řecké slovo 'sláva' překládá jako "hodnocení, čest".

Dnes dokonce i křesťané nesprávně používají slova "oslavuji, vzdávat slávu nebo chválu" a spojují je s věcmi, událostmi nebo dokonce se zvířaty, s tím, co se nám pouze líbí nebo kusem. "**Klanět se, vzdávat slávu**" se týká pouze Boha a nemělo by z našich úst vycházet v žádném jiném případě nebo kontextu.

Pán Ježíš po celou dobu svého života zde na zemi oslavoval nebeského Otce: "Otče, oslav své jméno!" Z nebe zazněl hlas: „Oslavil jsem a ještě oslavím.!" (J 12,28).

Pán Ježíš i svou smrtí oslavil Boha! Kříž mohl vypadat jako porážka, ale byl to největší triumf v dějinách lidstva na světě! Tím, že Pán Ježíš oslavil Otce, byl oslaven! Člověk udělal Pánu Ježíši to nejhorší a Bůh udělal to nejlepší.

Člověk obdařil Pána Ježíše výzvami, posměchem a pomluvami, a Bůh Otec mu dal slavné jméno. V Jeho ponížení Mu bylo dáno jméno "**Ježíš**". V Jeho vyvýšení Mu bylo dáno jméno "**Pán**".

Pokud jsme spojeni s Pánem Ježíšem, Bůh to očekává, abychom to dávali najevo všemi možnými způsoby. To je důvod, proč apoštol Pavlův povzbuzuje:

"A tak, moji milí, jako jste vždycky byli poslušní – nikoli jen v mé přítomnosti, ale nyní mnohem více v mé nepřítomnosti – s bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení." (Flp 2,12).

Přeji pokojné a požehnané dny s Pánem Ježíšem Kristem. Váš ŠM